

Okuli 2023; Predigt über Epheser 5,1-11:

1 So folgt nun Gottes Beispiel als die geliebten Kinder 2 und lebt in der Liebe, wie auch Christus uns geliebt hat und hat sich selbst für uns gegeben als Gabe und Opfer, Gott zu einem lieblichen Geruch. 3 Von Unzucht aber und jeder Art Unreinheit oder Habsucht soll bei euch nicht einmal die Rede sein, wie es sich für die Heiligen gehört. 4 Auch schandbare und närrische oder lose Reden stehen euch nicht an, sondern vielmehr Danksagung. 5 Denn das sollt ihr wissen, dass kein Unzüchtiger oder Unreiner oder Habsüchtiger - das sind Götzendiener - ein Erbteil hat im Reich Christi und Gottes. 6 Lasst euch von niemandem verführen mit leeren Worten; denn um dieser Dinge willen kommt der Zorn Gottes über die Kinder des Ungehorsams. 7 Darum seid nicht ihre Mitgenossen. 8 Denn ihr wart früher Finsternis; nun aber seid ihr Licht in dem Herrn. Lebt als Kinder des Lichts; 9 die Frucht des Lichts ist lauter Güte und Gerechtigkeit und Wahrheit. 10 Prüft, was dem Herrn wohlgefällig ist, 11 und habt nicht Gemeinschaft mit den unfruchtbaren Werken der Finsternis; deckt sie vielmehr auf.

Liebe Gemeinde!

Vor einigen Jahren hatte sich das christliche Nachrichtenmagazin „Idea-Spektrum“ des sog. Tabuthemas „Gemeinde-“ oder „Kirchenzucht“ angenommen. Kirchenzucht meint den Ausschluss vom Mahl des HERRN und in letzter Konsequenz aus der Gemeinde, wenn ein Christ in offensichtlicher Sünde lebt und nicht davon umkehren will. In einer guten Weise sagte der Bischof unserer Kirche damals dazu: *„Kirchenzucht ist biblisch begründet. Ziel ist es, Mitglieder von falschen Wegen abzubringen und wiederzugewinnen.“* Und in der Lebensordnung unserer Kirche „Mit Christus leben“ (S.56) heißt es: *„Fehlt dauerhaft die Sündenerkenntnis, muss das Gemeindeglied im äußersten Fall aus der Gemeinde ausgeschlossen werden.“*

„Halt“, wird der eine oder andere unter Euch denken. *„Sündigen wir nicht alle immer wieder? Und wer ohne Sünde ist, der mag den ersten Stein werfen.“* Das ist schon recht gedacht, aber es geht beim Thema „Gemeindezucht“ nicht um die Not, dass auch ein Christ immer wieder schuldig werden kann, sondern um das mutwillige Beharren in einer Sünde. Es geht um die mangelnde Bereitschaft umzukehren, wenn jemand in den Banden der Sünde gefangen ist.

Die „Gemeinde- oder Kirchenzucht“ soll den Betroffenen aufwecken und in die rechten Bahnen bringen. Es geht nicht um Strafe, sondern um Rettung.

Die Heilige Schrift und auch unser Schriftabschnitt sagen ganz klar, dass ein Gläubiger, der bewusst in einer Sünde verharrt, seine ewige Seligkeit aufs Spiel setzt: **„Denn das sollt ihr wissen, dass kein Unzüchtiger oder Unreiner oder Habsüchtiger - das sind Götzendiener - ein Erbteil hat im Reich Christi und Gottes. 6 Lasst euch von niemandem verführen mit leeren Worten; denn um dieser Dinge willen kommt der Zorn Gottes über die Kinder des Ungehorsams.“**

Schon im Alten Bund konnte es kein Hin- und Herhinken zwischen Gott und einem Beharren in der Sünde geben. Zwischen dem HERRN und Baal gibt es keinen Kompromiss. Im alten heidnischen Baalskult durften und konnten bestimmte Sünden ausgelebt werden. Ja, bestimmte Praktiken sollten sogar die Fruchtbarkeit des Ackerbodens und die Lebensqualität der Menschen erhöhen. Deshalb war dieser Kult anscheinend eine attraktive Alternative. Man musste kein schlechtes Gewissen mehr

haben.

Aber das dauerhafte Leben in der Sünde höhlt am Ende das Leben aus und nimmt sogar die Fruchtbarkeit. Israel verfiel in eine Dürre. So dorrt auch der mutwillige Sünder mit der Zeit aus. Langsam aber sicher geht er zugrunde. Vielleicht ist dies zunächst nicht offensichtlich. Vielleicht bleibt es sogar bis zur letzten Stunde verborgen, aber die Sünde fordert ihren Lohn oder Sold. Sie ist unbarmherzig.

Gott dagegen ist barmherzig. Er liebt uns wirklich. Darum gab er seinen Sohn für uns am Kreuz hin. Echte Liebe geht aber auch schwierige Wege. Sie wagt es, Unrecht und Sünde zu benennen. Darum mahnt Gott uns immer wieder und hält uns den Spiegel vor.

Im heutigen Schriftabschnitt wird klar und deutlich, herausgestellt, dass ein Christ in seinem Leben sexuelle Fehltritte, Geldgier und verantwortungsloses Reden und Lästern niemals dulden kann. Wer dies bewusst in seinem Leben zulässt, ist ein Götzendiener. Er verleugnet den einen und wahren Gott. **„Denn das sollt ihr wissen, dass kein Unzüchtiger oder unreiner oder Habsüchtiger - das sind Götzendiener - ein Erbteil hat im Reich Christi und Gottes.“**

Wir können in diesen Dingen keine Kompromisse dulden, denn wir gefährden die Seligkeit der Betroffenen. Ja, nicht nur dass. Wir gefährden sogar die Existenz einer Gemeinde, wenn Sünde nicht mehr Sünde genannt wird. Darum mahnt uns Gott durch Paulus: **„Prüft, was dem Herrn wohlgefällig ist, 11 und habt nicht Gemeinschaft mit den unfruchtbaren Werken der Finsternis; deckt sie vielmehr auf.“**

Ja, wo offensichtliche Sünde geduldet wird, stirbt das Leben einer Gemeinde oder ganzen Kirche. Sie wird unfruchtbar. Dies musste auch das alte Israel erfahren, als den Kult des vermeintlichen Fruchtbarkeitsgottes Baal duldeten. Eine große Dürre kam über das Land.

Ja, das ist nun klar: Offensichtliche Sünde kann nicht geduldet werden. Aber wie gehen wir nun praktisch und konkret mit den Betroffenen um? Klar ist, dass der Weg des Alten Bundes, der Weg des Elia, nicht mehr unser Weg ist. Die Gemeinde Jesu wendet keine äußere Gewalt an.

Aber auch bei einer Anwendung einer geistlichen Züchtigung dürfen wir nie das Maß und die Liebe aus dem Blick verlieren.

Oft genug übersehen oder übersahen Vertreter einer Kirchen- oder Gemeindezucht die eigenen, mehr oder weniger offensichtlichen Sünden. Ich weiß, wovon ich rede. Als Beauftragter für Weltanschauungsfragen erfahre immer wieder auch von Missbrauch der Gemeindezucht in besonders frommen Kreisen. Da nimmt man in wilder Ehe lebende Paare in Zucht, aber deckt eine Abtreibung in den eigenen Reihen oder sexuelle Missbräuche von Ältesten. Meint nicht, dass das Missbräuche an Kindern nur eine Not der römischen Kirche und ihres Zölibats sei. Gerade in freikirchlichen Gruppen, die ihre Frömmigkeit und ihre hohe Moral rühmen, gibt es gerade im letztgenannten Bereich immer wieder Probleme. In den evangelischen Landeskirchen, die oft von einer biblischen Gemeindezucht nichts mehr wissen wollen, besteht die Gefahr jene vom Mahl des Herrn auszuschließen, die sich politisch nicht korrekt verhalten. So äußerte der Vertreter der EKD damals in Idea: *„Ich kann mir nicht vorstellen, dass die evangelische Kirche Rassisten, Kinderschänder oder Holocaustleugner zum Abendmahl zulässt.“* Versteht mich recht. Ich bin keinesfalls der Überzeugung, dass man einem Christen solche Verhaltensweisen nachsehen kann. So wie man sich aber hier äußert, wird die „Gemeindezucht“ zu einem politischen Kampfmittel instrumentalisiert. Dies ist aber ein

Missbrauch einer geistlichen Handlung.

Weiterhin besteht die Gefahr, dass man sich mittels der Kirchengzucht schwieriger Geschwister entledigen kann, die einem unsympathisch sind. Notvoll kann auch sein, dass Gemeinden nie wirklich vergessen, wer einmal unter Gemeindegzucht gestanden hatte. Selbst, wenn einer bereut und mit der Sünde gebrochen hatte, wird ihm dies immer wieder nachgetragen.

Wegen all dieser möglichen Missbräuche der geistlichen Gemeindegzucht ist sie wohl zum Tabuthema geworden. Aber der Missbrauch einer an sich richtigen Praxis darf nie ihren rechten Gebrauch aufheben.

Wie kann ein rechte „Kirchen- und Gemeindegzucht“ aussehen? Folgende seelsorglichen Schritte sollten im Blick genommen werden:

1. Die Liebe, die Gott in Christus offenbart hat, geht all unserem Handeln voran. Es geht nicht um Strafe, sondern um die Errettung vor der ewigen Verdammnis.
2. Gemeindegzucht ist nur dort zu üben, wo jemand beharrlich und offen in einer Sünde verharrt, ohne dass er eine Bereitschaft zu Umkehr zeigt. Für die heimlichen, verborgenen Sünden ist die Einzelbeichte der gewiesene Ort. Dort muss die Bindevollmacht, das ist die Versagung der Sündenvergebung, ausgeübt werden, wenn ein Betroffener nicht mit der Sünde brechen will.
3. Sünde muss grundsätzlich allerdings Sünde genannt werden. Wir dürfen sie nicht herunterspielen.
4. Die Bereitschaft eines umzukehren, selbst wenn dies nicht auf Anhieb gelingt, muss positiv gewertet werden.
5. Der Wechsel in eine andere Gemeinde kann in manchen Fällen hilfreich sein, da dort ein Neuanfang einfacher ist.
6. Wenn gar keine Bereitschaft zur Umkehr da ist, muss Gemeindegzucht geübt werden. Es ist äußerst ratsam, dass dieser Schritt nicht nur von den vor Ort Verantwortlichen vollzogen wird. Zu leicht könnten persönliche Befindlichkeiten eine Rolle spielen. Es ist gut, dass wir in unserer Kirche den Dienst von Superintendenten, Pröpsten und Bischöfen kennen. Dies kann uns vor Kurz- oder Fehlschlüssen bewahren. Amen

Auf Farsi:

موعظه درباره افسسیان 5: 1-11: 2023; Okuli

پس به عنوان فرزندان محبوب خدا را دنبال کنید، 2 و در عشق زندگی کنید، همانطور که مسیح ما را دوست 1 داشت و خود را برای ما به عنوان هدیه و قربانی به خدا برای طعمی شیرین داد. 3 اما زنا و هر نوع ناپاکی و طمع حتی در میان شما گفته نخواهد شد، چنانکه برای مقدسین شایسته است. 4 برای شما سزاوار نیست که شرم آور، احمقانه یا بی پروا صحبت کنید، بلکه باید شکرگزاری کنید. 5 زیرا این را بدانید که هیچ زناکار، یا ناپاک، یا حریص، یعنی بت پرستان، در ملکوت مسیح و خدا میراثی ندارد. 6 کسی شما را با کلمات پوچ فریب ندهد. زیرا به خاطر این چیزها خشم خدا بر فرزندان نافرمانی می آید. 7 پس با آنها همکار نباشید. 8 زیرا شما قبلاً تاریکی بودید. اما اکنون در خداوند نور هستید. مانند فرزندان نور زندگی کنید. 9 میوه نور همه نیکی و عدالت و راستی است. 10 آنچه را که خداوند پسندیده است امتحان کنید، 11 و با کارهای بی ثمر تاریکی شراکت نداشته باشید. بلکه آن را آشکار می کند.

!جامعه عزیز

موضوع به اصطلاح تابو "جماعت" یا "انضباط کلیسا" "Idea-Spektrum" چند سال پیش، مجله خبری مسیحی

را به خود گرفت. انضباط کلیسا به معنای محرومیت از عشای ربانی و در نهایت از کلیسا است، اگر یک مسیحی در گناه آشکار زندگی کند و نخواهد از آن برگردد. به بیان خوب، اسقف کلیسای ما در آن زمان گفت: «انضباط کلیسا بر اساس کتاب مقدس است. هدف این است که اعضا را از مسیرهای اشتباه منحرف کنیم و آنها را به عقب برگردانیم.» و در نظم زندگی کلیسای ما «زندگی با مسیح» (ص 56) می گوید: «اگر عدم پذیرش دائمی گناه وجود داشته باشد، عضو کلیسا در بدترین حالت باید از کلیسا حذف شود».

برخی از شما فکر می کنید "ایست کنید". «آیا همه ما بارها و بارها گناه نمی کنیم؟ و کسی که گناه ندارد، می تواند سنگ اول را پرتاب کند.» این به درستی تصور می شود، اما موضوع «انضباط جماعت» در مورد نیاز نیست که یک مسیحی بتواند بارها و بارها گناهکار شود، بلکه در مورد اصرار عمدی در یک گناه است. این در مورد عدم تمایل به توبه در هنگام گرفتار شدن در بند گناه است.

انضباط جماعتی یا کلیسا" برای بیدار کردن افراد آسیب دیده و قرار دادن آنها در مسیر درست است. این در مورد " مجازات نیست، بلکه در مورد نجات است.

کتاب مقدس و قسمت ما از کتاب مقدس به وضوح می گوید که مؤمنی که آگاهانه در گناه پافشاری می کند، نجات ابدی او را به خطر می اندازد: «این را بدانید که هیچ زناکار، یا ناپاک، یا حریص، یعنی بت پرستان، ارثی ندارد. پادشاهی مسیح و خدا 6 کسی شما را با کلمات پوچ فریب ندهد. زیرا به خاطر این چیزها خشم خدا بر فرزندان «نافرمانی می آید».

حتی در عهد عتیق نیز بین خدا و اصرار بر گناه نمی توان لنگید. هیچ سازشی بین خداوند و بعل وجود ندارد. در آیین بت پرستان قدیمی بعل، گناهان خاصی می توانستند و می توانستند انجام شوند. بله، برخی از اعمال حتی باید حاصلخیزی خاک و کیفیت زندگی مردم را افزایش دهد. بنابراین، این فرقه ظاهراً جایگزین جذابی بود.

دیگه لازم نبود عذاب وجدان داشته باشی

اما ادامه زندگی در گناه منجر به فرسایش زندگی و حتی ربودن باروری می شود. اسرائیل دچار خشکسالی شد. بنابراین گناهکار ناخواسته به مرور زمان پژمرده می شود. او به آرامی اما مطمئناً در حال مرگ است. شاید در ابتدا این واضح نباشد. حتی ممکن است تا آخرین ساعت پنهان بماند، اما گناه مزد یا مزد خود را می خواهد. او بی رحم است.

از طرفی خداوند مهربان است. او واقعا ما را دوست دارد. به همین دلیل پسرش را برای ما روی صلیب داد. اما عشق واقعی نیز مسیرهای دشواری را طی می کند. او جرأت می کند نام بی عدالتی و گناه را ببرد. به همین دلیل است که خداوند بارها و بارها به ما یادآوری می کند و آینه ای به روی ما می گذارد.

در قسمت امروزی کتاب مقدس روشن شده است که یک مسیحی هرگز نمی تواند رفتار نادرست جنسی، طمع پول و صحبت های غیرمسئولانه و غیبت را در زندگی خود تحمل کند. هر کس آگاهانه در زندگی خود این اجازه را بدهد بت پرست است. او خدای یگانه و حقیقی را انکار می کند. "زیرا این را بدانید که هیچ زناکار یا ناپاک یا "حریص - یعنی بت پرست - در ملکوت مسیح و خدا میراثی ندارد"

ما نمی توانیم هیچ سازشی را در این زمینه ها تحمل کنیم، زیرا سعادت افراد آسیب دیده را به خطر می اندازیم. بله، نه تنها این، ما حتی موجودیت کلیسا را به خطر می اندازیم، زمانی که گناه دیگر گناه نامیده نمی شود. به همین دلیل است که خدا از طریق پولس ما را نصیحت می کند: «آنچه را که خداوند پسندیده است، تعیین کنید، 11 و با کارهای «بی ثمر تاریکی شراکت نداشته باشید. بلکه آنها را آشکار می کند».

بله، در جایی که گناه آشکار مورد عفو قرار می گیرد، زندگی یک جماعت یا کل کلیسا می میرد. او عقیم می شود. اسرائیل باستان نیز باید این را تجربه کند که کیش خدای فرضی باروری بعل را تحمل کرد. خشکسالی بزرگی بر زمین آمد.

بله، اکنون روشن است: گناه آشکار قابل چشم پوشی نیست. اما چگونه با افراد آسیب دیده به صورت عملی و ملموس برخورد کنیم؟ معلوم است که راه عهد قدیم، راه ایلیا، دیگر راه ما نیست. کلیسای عیسی از خشونت بیرونی استفاده نمی کند.

اما حتی زمانی که انضباط معنوی اعمال می شود، ما هرگز نباید اعتدال و عشق را از دست بدهیم.

اغلب به اندازه کافی، نمایندگان یک کلیسا یا انضباط اجتماعی گناهان کم و بیش آشکار خود را نادیده می گرفتند یا نادیده می گرفتند. من می دانم در مورد چه چیزی صحبت می کنم. من به عنوان نماینده مسائل ایدئولوژیکی، مدام در مورد سوء استفاده از انضباط کلیسا در محافل مذهبی خاص می شنوم. آنها زوج های مجرد را تنبیه می کنند،

اما سقط جنین در صفوف خود یا سوء استفاده جنسی توسط بزرگان را پنهان می کنند. فکر نکنید که آزار کودکان فقط یک ضرورت کلیسای روم و مجرد آن است. به خصوص در گروه های کلیسایی آزاد که تقوا و اخلاق والای آنها را می ستایند، همیشه در حوزه اخیر مشکلاتی وجود دارد. در کلیساهای منطقه ای انجیلی، که اغلب نمی خواهند هیچ ارتباطی با نظم و انضباط کلیساهای کتاب مقدسی نداشته باشند، خطر حذف کسانی از عشاء ربانی گفت: "من نمی توانم تصور کنم Idea در آن زمان در EKD وجود دارد که رفتار سیاسی نادرستی دارند. نماینده که کلیسای پروتستان به نژادپرستان، کودک آزارها یا منکران هولوکاست اجازه ارتباط برقرار کند." من را درست درک کنید. من به هیچ وجه متقاعد نشده ام که چنین رفتاری را می توان یک مسیحی بخشید. با این حال، همانطور که شخص در اینجا بیان می کند، «انضباط جامعه» به یک سلاح سیاسی تبدیل می شود.

اما این سوء استفاده از یک عمل معنوی است.

همچنین این خطر وجود دارد که از انضباط کلیسا برای خلاص شدن از شر خواهر و برادرهای دشواری که نسبت به شما دلسوز نیستند استفاده شود. همچنین ممکن است لازم باشد که کلیساها هرگز واقعاً فراموش نکنند که چه کسی زمانی تحت انضباط کلیسا بوده است. حتی اگر کسی توبه کرده باشد و از گناه شکسته باشد، این همیشه بر اوست به دلیل همه این سوء استفاده های احتمالی از انضباط معنوی، احتمالاً به یک موضوع تابو تبدیل شده است. اما استفاده نادرست از یک رویه ذاتاً صحیح هرگز نباید استفاده درست از آن را نفی کند.

یک "انضباط کلیسا و جامعه" درست چگونه می تواند باشد؟ مراحل شسانی زیر باید در نظر گرفته شود:

1. عشقی که خدا در مسیح آشکار کرده است مقدم بر هر کاری است که ما انجام می دهیم. این در مورد مجازات نیست، بلکه در مورد نجات از لعنت ابدی است.
2. انضباط فقط باید در جایی اعمال شود که شخص به طور مداوم و آشکارا بر گناه پافشاری کند بدون اینکه تمایلی به توبه نشان دهد. اعتراف فردی محل تعیین شده برای گناهان پنهان و پنهان است. اگر شخص ذیربط نمی خواهد گناه را ترک کند، باید در آنجا اختیار بستن، یعنی نفی بخشش گناهان اعمال شود.
3. اما در اصل گناه را باید گناه نامید. ما نباید آنها را کم اهمیت جلوه دهیم.
4. تمایل به چرخش، حتی اگر فوراً موفق نشود، باید مثبت تلقی شود.
5. نقل مکان به کلیسای دیگری در برخی موارد می تواند مفید باشد زیرا شروع از آنجا آسانتر است.
6. وقتی اصلاً تمایلی به توبه وجود ندارد، باید نظم کلیسا را رعایت کرد. بسیار توصیه می شود که این مرحله فقط توسط افراد مسئول در محل انجام نشود. حساسیت های شخصی به راحتی می تواند نقش داشته باشد. خوب است که ما در کلیسای خود خدمت ناظران، حامیان و اسقف ها را می شناسیم. این می تواند ما را از اتصال کوتاه یا مدارهای اشتباه نجات دهد. آمین